

Mészáros Zoltán Péter

Pandora

A sánta gigász

Köszönetnyilvánítás

Évek óta az volt az egyik legnagyobb célom, hogy befejezzek legalább egy könyvet végre, és el lehet képzelni mennyire lesújtott, hogy ez időről időre nem sikerült a hét év alatt, mióta próbálkozom. Az, hogy ez a történet, amire legbüszkébb vagyok, sikeresen késszé vált, úgy érzem, végső soron nem is az én érdemem.

Mindig is megvolt a történet, bennem élt. Akármikor elmeséltem bárkinek, ha kedvem volt, akár érdekelte őket, akár nem; leírni – az más tézsza. Sosem voltam túl elszánt, de egyszerre akartam nagyon. Több ember noszogatótt, pozitív visszajelzésekkel, akiket név szerint nem is kell felsorolnom, hisz tudják, hogy róluk beszélek, és imádom őket.

Egy ember viszont van, akit meg kell, hogy említsek, hiszen, ha én voltam az író, akkor ő volt a reggeli kávé, napközben még pár, és elszórva az energiatálas dobozok. Próbálkozott mindennel, hogy késszé váljon az, amit akartam, látta rajtam, csak noszogatóni kellett. Még össze is volt képes veszni velem, hogy elérjek valamit. Passzív ellenállás. „Úgyse fogsz megírni egy könyvet sem.” Két éven keresztül, hogy érezzük a súlyát.

Nos, azt hiszem elértünk valamit, és ezt leginkább Bartulov Herminának köszönhetem, aki mindig segített, akkor is, ha csak egy vélemény kellett, akkor is, ha egy ötlet, egy karakter, egy név, bármi. És még a Word-öt is tudja használni, amire szükségem is volt.

A legnagyobb köszönet őt illeti, de sokan mások is vannak, akiknek tartozom, minden segítségért, és remélem, hogy örömmel olvassák majd, amit elértünk.

Köszönök minden segítséget!

Prológus

Minden Ollivia Collins-szal kezdődött. Már hogy, a riportjával, amiben élőben közvetítettek Kíthiráról. Nem ismertem, senki nem ismerte, csak egy riporter volt a sok közül. Nem is volt lényeges; jó helyen volt jó időben. Legalább is biztosan ezt gondolta, amíg ki nem derült, hogy se a hely nem volt jó, se az idő. Nem, mintha amúgy túlélhette volna a dolgot.

Hetek óta ment a felhajtás a leletről. A nagyobb tábor csak nevetett rajta, mint ahogy az ilyen mítoszok, legendák tárgyán szokás. Eszük ágában sem volt csöppnyi félelmet, vagy hitet mutatni vele szemben. Ennek ellenére természetesen nem egy tábor verődött a szigeten a régészeti sátrak mellett. Sok hobbirégész, történész, bulizó fiatal fordult meg arrafelé akkor. Az igazán komoly felszereléssel, és technikával, naplókkel és gépekkel, csak a hívők telepedtek meg. Ők voltak azon kevesek, akik komolyan hittek abban, hogy a mítoszból ismert istenség ajándéka valóban tartalmaz valamit. A többségük – aki tudta, mit tartalmazhat igazán – félt is tőle.

Mindeközben mi, a népes, jóval népesebb harmadik tábor, ültünk a seggünkön, Európában, és Amerikában, avagy Ázsia és kelet felé, és a tévében néztük, ahogy főleg a Görögök, és a hívők, na meg a hitetlenek körbeugrálták a leletet, miközben az igazán hozzáértő, és jogos megtaláló brigád óvatosan tisztogatta a környéket. Természetesen a tévé teli volt ezzel. Minden adón naponta legalább egyszer informáltak. Ahhoz képest,

hogy már nem egy legendát „megtaláltak” ez különösen nagy port kevert. A videó megosztó portálokat is elöntötték a teóriák miniádjai; nagyobb örület volt, mint egy zongorázó macska, pedig az manapság vezető anyag. Voltak, akik ott is kinevették, voltak, akik komolyan beszéltek róla, és voltak, akik bizony megjövendölték a világvégét.

Aztán ki tudja hogyan, Ollivia hirtelen odajutott a központba, – feltehetőleg nagy öröme – és ő tudósíthatta élőben, ahogy kiemelik a szelencét. Elmondta a mítoszt, apukám szerint felháborítóan hibásan, hiányosan és félreértve, beszélgetett egy darabig a megtalálók-
kal, – akikről ne is beszéljünk – aztán, – a hívók nagy megrökönyödésére, és félelmére, valamint a bátrak őrjöngésére – felnyitották a ládát. A sokak, akik ezt mind valami mérhetetlen bulinak fogták fel, nyilván nem emlékeznek semmire abból, ami történt, vagyis, nem emlékeznének, ha túléltek volna. Nem tudom, csak tipppek.

Voltaképp ekkorra kezdődött minden. A dobozka felragyogott, mintha a nap sugarai törnének elő belőle. A hőmérséklet azonos lehetett, mert Ollivia és a közelben állók sikítva dobták el a szelencét, mikrofont, bármit, ami a kezükben volt, hogy égetten elfolyó arcukhoz kapjanak groteszkül eltorzult végtagjaikkal. A kamerás elejtette eszközét, és a homokkal félig betemetett lencse térdre rogyó, haldokló embereket adott le szerte a világban. Recsegve hallatszottak a sikolyok, a por felkavarodott a földre hulló ládika körül, ismeretlen zajok, szavak repkedtek, csattogó pattogások hallatszottak, mintha csak a levegő ostonnal játszana. Vitattott, hogy ki adta ki a hangokat, de az biztos, hogy a